

[Dahlgard.]

ganske overordentlig væsentligt, og det er unægtelig en betydelig bedre økonomi inden for den almennyttige boligsektor, der der- ved kan opnås.

Socialdemokratiet, det radikale venstre og kristeligt folkparti har i boligaftalen givet udtryk for, at de stadig vil arbejde for, at en værdisikret opsparings- og finansieringsordning kan blive grundlaget for finansieringen af udlejningsbyggeriet i fremtiden, både det private og det almennyttige.

Jeg er, ikke mindst efter alle de mange regnekunster, jeg har været med til i de seneste dages forhandlinger, overbevist om, at en ordning som den, S-R-skitsen peger på, vil kunne fungere med en langt bedre tilpasning til skiftende økonomiske vilkår og markedsforhold på boligmarkedet end den pyramide af tilskuds- og rentesikringsbestemmelser, som vi nu har lavet. Den omhyggelige aftrapning af rentesikringen, vi har lavet, kunne jo udlægges derhen, at vi mener at have en minutøs viden om de økonomiske tilstande her i landet, specielt om inflationen, 10-15 år frem i tiden, og det har vi jo ikke. Jeg håber, at de forhandlinger, der kan komme i gang, når vi nu til den næste samling har en redegørelse fra økonomiministeren for indeksordningens muligheder, kan medføre, at vi i højere grad kommer til at drage disse muligheder ind i billedet.

På lejefastgivningsområdet repræsenterer boligaftalen en afviklingslinje for boligrestriktionerne. Et antal kommuner får restriktionerne ophævet, og proceduren for ophævelse af restriktioner i den resterende del af landet lettes.

Lejefastsættelsen i de regulerede kommuner vil ske efter nye principper, der ikke betyder fri huslejeafastsættelse, men en friere huslejedannelse. Der er skabt sikkerhed for en bedre vedligeholdelse og for forbedringer af den bestående boligmasse, hvorved betydelige værdier værnes mod forfald.

Endelig skal jeg pege på — og det drejer sig om ejerboligerne, som jeg har været inde på tidligere på dagen — at nu sættes der et arbejde i gang om at finde frem til nye principper for parcelhusbeskatningen, og såfremt dette arbejde krones med held, vil resultatet blive en væsentlig afdæmpning af inflationstakten for fast ejendom.

De ting, jeg her har peget på, er væsent-

lige bidrag til mere normale tilstande på boligmarkedet og væsentlige bidrag til, at boligsektoren kommer til at belaste samfundsøkonomien noget mindre end i de seneste år. Der ligger stort set sunde økonomiske principper bag aftalen. Det er også min opfattelse, at det er lykkedes at etablere en retfærdig balance i boligudgifternes udvikling for de forskellige grupper af boligtagere.

Boligaftalen er, når alt kommer til alt, nok den mest perspektivrige af de forlig mellem partier, der er indgået i indeværende folketingsssamling. Forligets forudsætning var den boligpolitiske aftale mellem socialdemokratiet og det radikale venstre fra marts måned. Denne aftale skabte bevægelighed, ikke blot i socialdemokratiets og det radikale venstres boligpolitiske positioner, men også for andre partier. Uden S-R-aftalen var vi ikke kommet igennem med et boligpolitisk forlig i denne samling og efter al sandsynlighed heller ikke i den næste. Den vedholdende offentlige diskussion, som socialdemokratiets og det radikale venstres fælles boligpolitiske oplæg gav aledning til, gjorde det efterhånden til en politisk nødvendighed for regeringen at gå til biddet. Den økonomiske nødvendighed havde faktisk foreligget længe, men den havde regeringen jo sådan set set bort fra. Det skal erkendes, at da regeringen endelig gik i tøjrret, så skete det med maner og med effektivitet; men det har altså i denne sag været folketinget, der har tvunget regeringen til at føre den nødvendige politik. Det har ikke været det omvendte.

Med disse bemærkninger skal jeg udtale håbet om, at udmøntningen af de boligpolitiske aftaler, som vi altså mere konkret skal beskæftige os med til efteråret, vil være noget, vi bliver ved med at være lige så glade for, som vi er i dag.

Bendix (KF):

Det har været en lang rejse frem imod den boligløsning, som jo i realiteten er til anden behandling her i dag. Faktisk har dette be- givenhedsforløb startet ved Marienborgkonferencen i december 1972 mellem de partier, der var i folketinget på daværende tidspunkt. Dér tog dette lange forhandlingsforløb egentlig sin begyndelse. Vi har så forhandlet til juni 1974 og har nået et resultat, som jeg synes de 6 partier kan være be-